

Utopia

Obro la porta i un núvol de pols i olor de records adormint es troben cara a cara amb mi. Haig de fer-hi una bona neteja, però ja se sap, quan mires en el bagul dels records és difícil tornar al moment real ple de decisions i coses a fer. Fa tant de temps que no hi pujo aquí que em costa trobar l'interruptor. Una llum dèbil fa pampallugues, com avisant de la curta vida que li esdevindrà. Començo a mirar per sobre totes aquelles capsas brutes i andròmines, buscant la meua primera presa.

Sempre és la infància aquell lloc amagat en la ment el qual ens aporta més bones sensacions, segurament perquè és el que recordem de manera menys nítida. Així que començo a rebuscar entre carpetes plenes de colors, dibuixos d'animals i cases sense finestres però amb xemeneies de les quals surt fum. Escrits amb lletra tremolosa que diuen molt més que els que ara s'escriuen amb la lletra segura i freda d'ordinador.

No sé ben bé a quin curs, però vam tenir una mena de professor substitut de la que teníem de llengua i era molt jove i maco però suposo que la gent jove també pot tenir ferides profundes i una gran rancor per alguna cosa tot i que la seva vida acabi de començar, com aquell que diu. I no sabia dir què odiava però en els seus ulls sempre semblava que fos dilluns i fes molt fred. Però a mi m'agradava, sempre ens feia escriure redaccions on havíem d'imaginar ser una paraula, un color o una idea. Pot semblar molt difícil però no ho era. Vam ser estiu, aigua, groc, l'amor i una vegada ens va fer ser Dinamarca.

Encara conservava la gran majoria però em va cridar especialment l'atenció un de concret, un que estava sense acabar. Tots havien d'ocupar una pàgina més o menys però aquest amb prou feines n'ocupava mitja:

Si jo fos un món sense discriminació cap a la dona, la bellesa no seria una preocupació, sinó una virtut més de l'ésser humà. Trencaria amb aquelles parts que l'herència del llenguatge ens ha deixat amb un grau de sexisme important i que, malauradament tenim completament acceptat. S'ubicaria a tothom en l'àmbit domèstic i les llàgrimes serien una cosa seria. Un dret no seria un motiu de lluita i la por només es tindria a la foscor i a les aranyes. Si jo fos un món sense discriminació, només es cridaria quan la música estigués tant forta que no s'hi pogués sentir res i les dones només es taparien quan fes un fred de mil dimonis. Les parelles es casarien per amor. Per amor. Perquè no és cap utopia. La religió no seria obstacle sinó ajuda i qualsevol déu podria marxar a dormir tranquil cada nit. La veritat no seria cap secret i els secrets no farien mal. En els treballs es recompensaria per l'esforç i l'eficiència, no pel que tinguis en el centre del teu caminar. Si jo fos un món sense discriminació, el cos seria un tresor i no un negoci i la dona podria...

Ja està. No sé perquè no vaig ser capaç d'escriure-hi res més. L'únic que recordo de llavors, és que per a mi els dies es van tornar una ofensa des que el món va començar a cremar-se i ens vam quedar a veure com succeïa. Ara ja tant se val. El món ha despertat en adonar-se'n que el somni era malson. Que tot era teatre i il·lusió, màgia d'un mag que fa desaparèixer persones i aparèixer diners i del barret en treu el conill mort. Però com he dit, ara ja tant se val. Ja no tinc por. Ara ja no visc amb por. Simplement visc. Em dic Nayat i sóc musulmana.